

ושלשה עשר בני אדם הזמן לו מחייב, וערבון נמן לו מדין קשה זה. איז קרא הקדוש ברוך הוא למלך המות, וזכה אותו עלי שיחזור לאחר עשרים ושתיים שנים, שהרי אין העברון לפניו, אלא להסביר לידו משכונותיו שידו. בעת חברים, מושום שראה הקדוש ברוך הוא שאתם צדיקי אמרת, התרחש הגס לעיניהם.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א-ב) היה ממית ומתחיה מוריד שאל ויעל. בפסוק זה יש להסתפלל, וכי היה ממית? והרי שם זה סם חיים הוא לכל, ודרכו זה של מות לא שורה בו, ובכל מקומם שם זה נוטן חיים לכל העולם, אז מה זה היה ממית? חזבכים בני אדם שהו הוא הורג לכל בני האדם? אלא היה ממית בודאי. איך הוא ממית? אם תאמר מושום שהסתפלק מעל בני אדם, שהרי בעוד שהו הוא עליו, לא יכולם כל מקטרגני העולם להזיק לו. בשעה שמסתפלק ממנה, מיד כל המקטרגים יכולים לו ומת הבן אדם. לא כך?

אלא היה ממית, את מי היה ממית? לאותה התפשטות הצד הآخر ברע. בין שמשיכות הצד הרע רואה את זיו בבודו של הקדוש ברוך הוא, מיד מטה, ואין לה קיום אפילו רגע אחד. בין שהוא מטה ועbara מן העולם, לאחר מטה. את מי הוא מטה? מיד מטה. איזו התפשטות צד אומה התפשטות רום הקדש שבאה מצד הקדשה, מתחיה אומה עםמידה בקיום שלם. הכל עוזה הקדוש ברוך הוא בזמן אחד. ומה שאמר מוריד שאל ויעל - מוריד אומה רום קדושה לשאול, וועוזה לה שם טבילה להטהר, מיד מעלה

ותלישר בני נשא אזמין ליה תחומי, וערבונא יhab ליה, מדינה מקיפה דא. בדין קרא קדשא בריך הוא למלאך המות, ופקיד ליה עלי, דליתוב לבתר עשרין ותרין שניין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב לידי, משכניין דהו ביידי, השטא חבריא, בגין דחמא קדשא בריך הוא דאתון זכאי קשות, אחרחיש ניסא לעינייכו.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א-ב) יי' ממית ומתחיה מוריד שאל ויעל. הא קרא אית לאספכלא ביה, וכי יי' ממית, והא שמא דא שמא דתין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שראי ביה, ובכל אחר שמא דא יהיב חיין לכל עלמא, מהו יי' ממית, חשבין בני נשא דאייהו ממית, אי פימא בגין דבד אסתלק מעל בני נשא דהא בעוד דאייהו עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעתמא לנזקא ליה, בשעתה דאסתליק מגיה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הבי.

אלא יי' ממית, למאן ממית. לההוא משיכו דסטרה אחרא בישא. בינו דמשיכו דסטרה בישא, חמיה ליה לזו יקריה דקידשא בריך היא, מיד מית. ולית ליה קיומה אפיקלו רגעה חדא. בינו דההוא משיכו דסטר אחרא מית ואתעבר מן עלמא, מיד מחה. למאן מחה. לההוא משיכו דרויים קדשא, דאיי מסטרא דקדושה, מחה ליה, ואוקים ליה בקיומה שלם. כלל עbid קדשא בריך הוא בזמנא חדא. ומה דאמր מוריד שאל ויעל. מוריד לההוא רוח קדישא לשאול, ועbid ליה תפון טבילה, לאתרכאה, מיד סליק ליה, (לשאול, לאתרכאה תפון, ומיד סליק ליה וعبد

אותה, לשאל, להdon שם, ומיר מעלה אותה
וששה לה טבילה) וכן נס למקומ
שאריך בגין עדן.

ואני, חברים, באותה שעה
שהסתלקתי מהעולם, רוחי
עלתה ונרדמה מיד, עד שעה קלה
שהחכני הקדוש ברוך הוא והגור
הייה מת. בשעה שפתח בני
באותם דברים, אז פרחה נשמהתו
(נשמה), ופגשה בה נשמי שחתה
עליה מתוך טהרה ומתוך טבילה,
ונכנסה במקום שגנססה, ושם דנו
את דינה, ונתנו לי עשרים וששים
שנות חיים בגל דמעות ודברי
בני. מכאן והלאה יש לי
להשתדל במה שראיתי, שהרי
אין לי להשתדל בדברי העולם
זה. פון שראי מה שראיתי,
ורוצח הקדוש ברוך הוא שלא

יאבר וישכח מני כלום.

פתח ואמר, (תהלים קיח) יסר יסני
יה וגוז. דוד המלך אמר את זה
על כל מה (שעב) שעשה בזה
העולם, ואמר על ההבטחה
שהיתה לו באותו עולם. על כל
מה שעבר בעולם הזה, שרדפו
אותו, והיה (ל) בורח הארץ
נכראה, הארץ מואב וכארץ
פלשתים, ומכל הארץ הקדוש
ברוך הוא ולא השאירו למות,
ואמר על ההבטחה של אותו
העולם.

אמר דוד, אם פאן חטאתי
לקודוש ברוך הוא, פאן לחייני
וקבלתי ענשי, וטהר אותו מכל
מה שחתאתי, ולא השair ענש
שלוי לעזם ההוא לאחר מיתה,
ודאי יסר יסני יה - בעולם הזה
כדי לנתקותני, ולחות לא נתני -
באותה העולם לקחת מני נקמה.
ואני, הרי הקדוש ברוך הוא נקה,
אותה פעם אמרת בעולם הזה,
מפניך והלאה אין אריך שלא
להיות בבושה בעולם הבא.

ליה טכילה) וועל לאטר דאטראיך בגין עדן.
ואנא, חבריא, בההוא שעתא דאסטלקנא
מעלמא, רוחא דילוי אסתלק ודמך
מיד, עד שעטה זעירא דאחיא לי קדשא בריך
הוא, ו גופא הוה מית. בשעתא דפתח בריך
באינון מלין, כדין פרחה נשמהתו (נ"א נשמה),
וاعتרת בנשמה תא דילוי, רהוה סלקא מגו דכו^ו
ומגו טבילה, וعالת באטר דעאלת, וטמן
אתקון דינה, ואתייהיבי לי עשרין יתרין שנין
דHIGH, בגין דמעין (דqr"הנ"ב) ומליין דברי, מכאן
ולהלאה, אית לי לאשפdale במא דחמיינא,
דהא לית לי לאשפdale במלין דהאי עלמא.
כיוון דחמיינא מה דחמיינא, ובעי קדשא בריך
הוא דלא יתאביד ויתנשי מנאי כלום.

פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסני יה וגוז,
דוד מלפआ אמר דא, על כל מה (ס"א דאער)
דעבד בהאי עלמא, ואמר על אבטחוותא דהוה
לייה בההוא עלמא. על כל מה דאעפר בהאי
עלמא, דרכיפו לייה, ותוה (ליה) ערייק בארעא
נויראה, בארעא דמואב, ובארעא דפלשתאי,
ומבלחו שיזיב לייה קדשא בריך הוא, ולא
שביק לייה למotta, ואמר על אבטחוותא
דהוא עלמא.

אמר דוד, אי הכא חבנא לגביה קדשא בריך
היא, הכא אלקין, וקבילנא עונשא
דילוי, וארכבי לי מפל מה דחובנא, ולא שביק
עונשא דילוי לההוא עלמא, בתר מיתה. ורקאי
יסור יסני יה, בהאי עלמא, בגין לנאהה לי.
ולמות לא נתני, בההוא עלמא, לנטלא
בקמיה מא, ואני, הא קדשא בריך הוא,
אנקי לי זמא חדא בהאי עלמא, מכאן
ולהלאה אטריכנא דלא אהא בכטופה
בעלמא דאי.